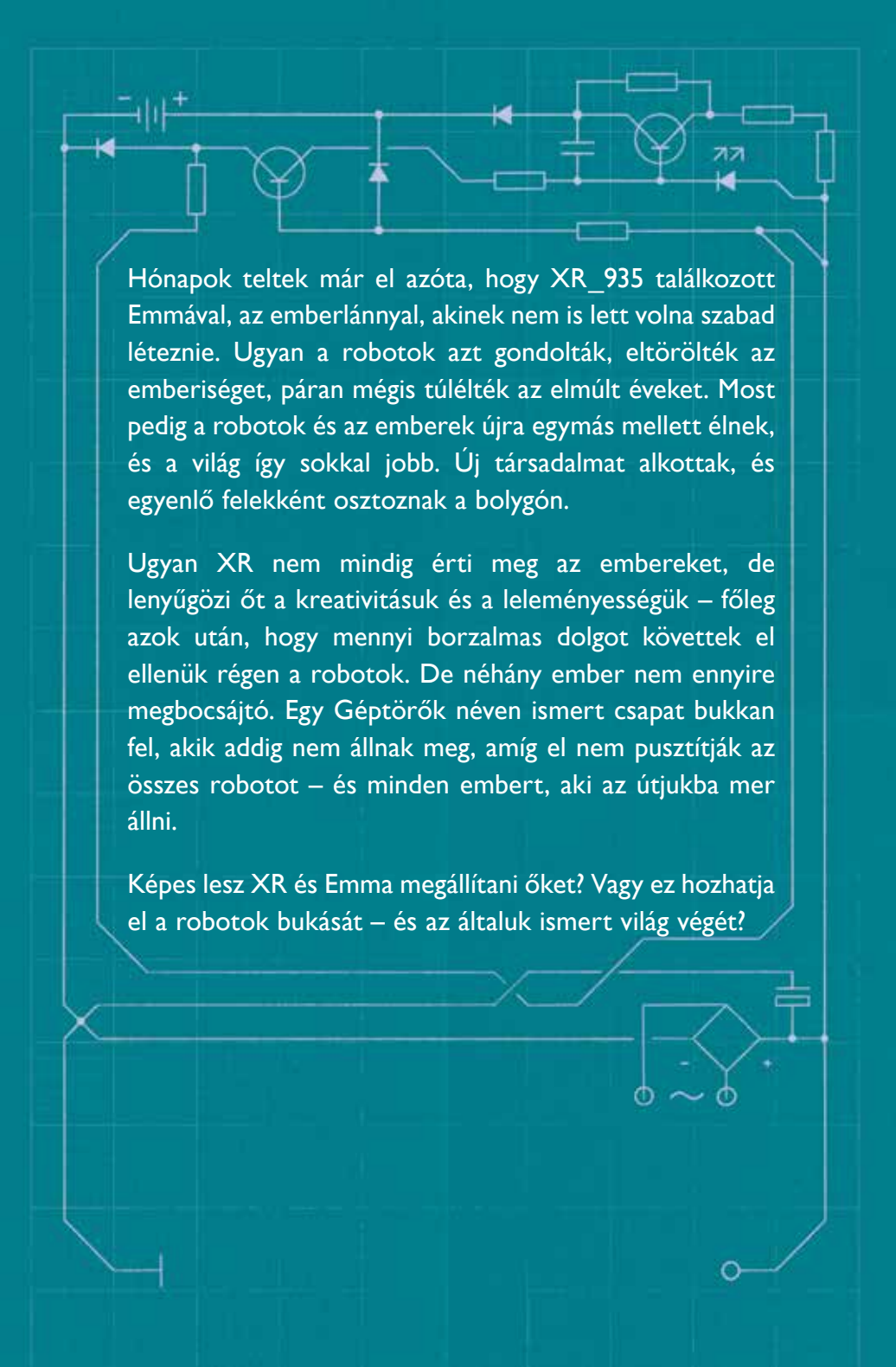

A ROBOTOK BUKÁSA

LEE BACON

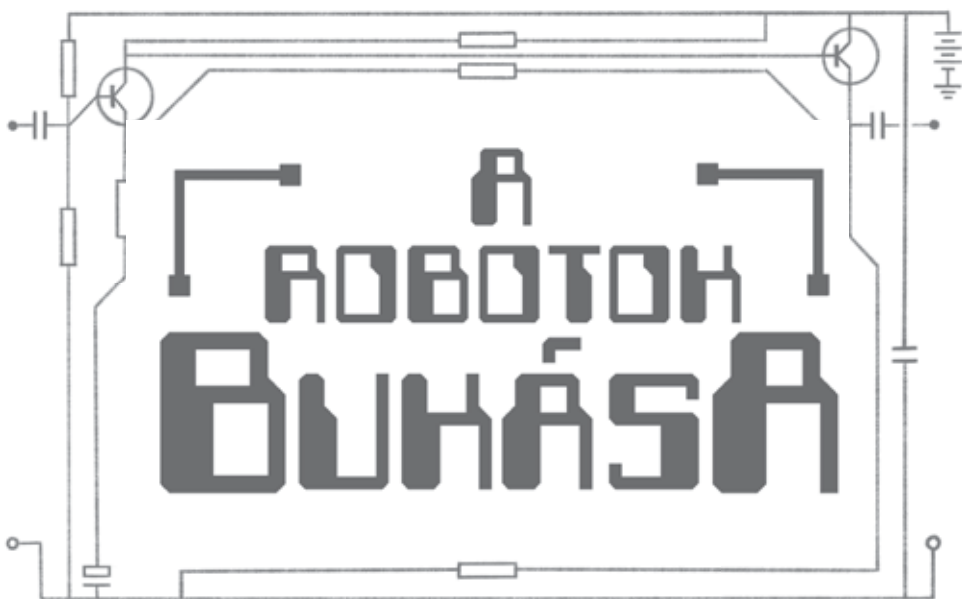

Hónapok teltek már el azóta, hogy XR_935 találkozott Emmával, az emberlánnyal, akinek nem is lett volna szabad léteznie. Ugyan a robotok azt gondolták, eltörölték az emberiséget, páran mégis túléltek az elmúlt éveket. Most pedig a robotok és az emberek újra egymás mellett élnek, és a világ így sokkal jobb. Új társadalmat alkottak, és egyenlő felekként osztoznak a bolygón.

Ugyan XR nem mindig érti meg az embereket, de lenyűgözi őt a kreativitásuk és a leleményességük – főleg azok után, hogy mennyi borzalmas dolgot követtek el ellenük régen a robotok. De néhány ember nem ennyire megbocsájtó. Egy Géptörők néven ismert csapat bukkan fel, akik addig nem állnak meg, amíg el nem pusztítják az összes robotot – és minden embert, aki az útjukba mer állni.

Képes lesz XR és Emma megállítani őket? Vagy ez hozhatja el a robotok bukását – és az általuk ismert világ végét?

— részlet —

LEE BACON

00000000

Hadd meséljek el egy történetet!

Mint minden jó történetnek, ennek is három része van:

Kezdet, Közep és Vége.

Kezdetben az emberek uralták a világot. És ezen idő alatt sok csodálatos/borzalmas dolgot alkottak.

Beleértve minket is.

A korai szakaszban még buták voltunk. Csak a legalapvetőbb műveleteket voltunk képesek végrehajtani. Számoltunk/takarítottunk/gyűjtöttünk. Nekimentünk a falnak. Beragadtunk a kanapé alá.

De ahogy teltek az évek, egyre okosabbak lettünk. Sokkal/Sokkal okosabbak. Mégpedig annyira okosak, hogy döntésre jutottunk:

Nincs szükségünk többé az emberekre.

Közepén a robotok uralták a világunkat.

Évek teltek el úgy, hogy egyetlen embert sem láttunk.

Aztán jött egy kislány.

Egy tizenkét éves emberi lény.

Azt hittük, hogy ő a faj utolsó példánya, de tévedtünk.

Ő volt az *első*.

Az emberek évekig csak rejtőzködtek előlünk. A lány tette újra biztonságossá a világot, hogy előbújhassanak.

És így újra a világunk részei lettek.

Végül a robotok megtalálták az utat, hogyan éljenek együtt az emberekkel.

Nem, mint szolgálóik.

Nem, mint az elpusztítóik.

Hanem úgy, mint egyenlő felek.

Új társadalmat alkottunk. Gépek és emberek, egymás mellett élve. Az átalakulás ugyan nem volt mindig egyszerű. Az emberek sokszor kiszámíthatatlanok tudnak lenni. Sokszor engedik, hogy az érzelmeik az útjukba álljanak.

De talán az érzélem nem mindig rossz dolog.

Ahogy telt az idő, tanultunk egymástól. Ráébredtünk, hogy a különbségeink szolgálhatnak az előnyünkre is.

Megosztottuk a világunkat.

Azt gondoltuk, hogy ez lesz a történetünk **Vége**.

Egy történet arról, hogy az emberek és a robotok hogyan léptek túl a különbségeken, és tanultak meg békésen/harmóniában/barátságban együtt élni.

De tévedtünk.

00000001

A nap úgy kezdődött, mint az összes többi.

Az otthonomban ébredtem fel, abban az ablaktalan kockában, amit a CsaládEgységgel osztottam meg.

Szülő_1 és Szülő_2 is éppen kiléptek az alvó üzemmódból. A szemük világított a homályos helyiségben.

Ugyanúgy üdvözlöttük egymást, ahogy mindig.

– Jó reggelt! – mondtam.

A CsaládEgységem tökéletes harmóniában válaszolt:

– Jó reggelt!

Lecsatlakoztattuk magunkat, és felálltunk. Az ízületeink hal-
kan zúgtak. A fémlábunk csendesen kopogott a fémpadlón.

Az ajtó suhanva kinyílt. A reggeli napfény elöntötte a falakat/
padlót/plafont.

Kiléptünk.

Magunkba szívtuk a látványt. Ezüstkockák vettek körbe bennünket. Ezerhétszázhuszonnyolc darab. Mindegyik pontosan ugyanolyan, mint a miénk. Szisztematikus hálózatba rendezve. Melyeket tökéletesen sima/egyenletes betonutak kötöttek össze.

Körülöttünk a kockák ajtói mind kinyíltak. Más robotok is kiléptek az otthonukból, egyenesen az útra, és rendezett sorokban meneteltek a céljuk felé.

Valamelyik két lábon járt.

Mások több mint kettőn.

Némelyik kereken gurult.

Mások vastag/gumis talpazaton.

Annak ellenére, hogy máshogy néztünk ki, mindannyiunkban volt közös: a munkahelyeink felé tartottunk, a célunk felé, amiért megépítettek bennünket.

A CsaládEgységem és én végigmeneteltünk az ösvényen.
A lépteink ritmusa tökéletesen összeillett. Áthaladtunk a pontosan összerendezett kockák és ösvények hálóján. Minden negyedik kereszteződésnél egy fát ültettek a négyzet alakú fű közepére.

Minden pontos/megtervezett/logikus volt.

Minden pontosan ott volt, ahol lennie kellett.

Egészen addig, amíg el nem értük az emberek települését.

00000010

Amikor az emberek előbújtak a bunkerekből, egy teljesen megváltozott világot találtak. A civilizációjuk javát eltörölte a roboturalom. Leromboltak mindent, hogy *nekünk* legyen helyünk. Néhány régi emberi épület ugyan megmaradt, emlékeztetőül az előttünk létező világra, de ezek az építmények is összeomlottak az évek során. Csak romok voltak egy letűnt korból.

Mindent újra kellett építeni. Ez volt az Elsődleges[1]. Az emberek a robotokkal közösen dolgoztak egy új civilizáció felépítésén. Lakóházakat/irodákat/éttermeket/boltokat/bankokat/iskolákat/templomokat/rendőrségeket/parkokat építettek.

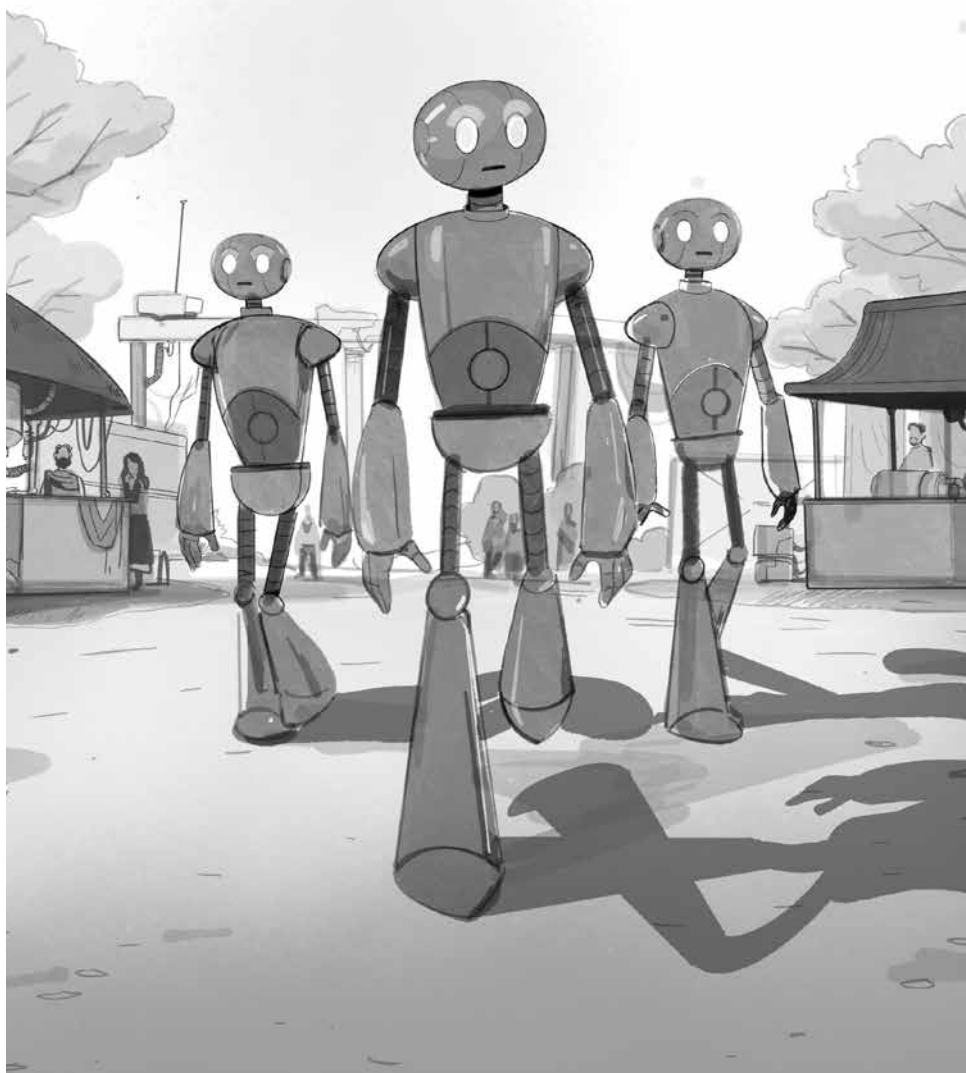
És még sok mást/mást/mást.

A világ minden táján emberi települések emelkedtek ki a semmiből. Ezt is beleértve. A terjeszkedő várost az ország minden részéről benépesítették az emberek, olyanok, akik előjöttek a bunkerekből, és ideutaztak, hogy új civilizációt építsenek a robotokkal együtt.

Az emberi település még nem állt készen. Folyamatosan dolgoztak rajta. Még mindig rengeteg munka maradt hátra. A tekintetem épületről épületre siklott. Mindenféle alakban/méretben/színben épültek. Volt egy kisebb faház autógumival a fára kötve a kertben. És könyvtár, amit ívelt üveg fedett. És egy vöröstéglás étterem egy kerttel a tetején.

Semminek sem volt értelme. Az autógumiknak nem szabadna a fákön lógniuk. A kerteknek nem kéne a tetőn lenniük.

Vizslattam a látványt, hátha talállok mintázatot a kaoszban.

Nincs eredmény

Észrevettem egy kisebb parkot, ahol a fák véletlenszerű összevisszaságban helyezkedtek el a szobrok és tavacsók között. A park közepén az emberek piacot tartottak. Az egyik pultnál hatalmas halomban gyümölcsöket/zöldségeket kínáltak. Halomnyi almát. Egy brokkolipiramist. Ahogy ezeket az elrendezéseket figyeltem, egy szótári alak ugrott fel a processzoromban.

Ingatag. *Melléknév.* 1. Lehetséges, hogy leesik vagy összeomlik.

Az emberi településeken annyi mindenre illett ez a szó.

Minden annyira **Ingatag** volt.

Annyira véletlenszerű. Rendetlen. Mintha minden/mindenki össze lenne zsúfolva.

Bármelyik másodpercben összeomolhat.

És valahogy mégsem ez történt.

Valahogy mégis működtették a világot.

Körbenéztem az embereken a piacon. Barátokkal beszélgetek, otthon készült sajtot kóstoltak, kutyát sétáltattak. Egy férfi gitárt pengetett. Néhány gyerek köré gyűlt, tapsolt és táncolt.

Mindenki annyira nyugodt volt, nem siettek sehová.

Annyira *emberi*.

Minden egyes alkalommal, ahogy elhaladtunk az emberi település mellett, megdöbbsentem, mennyire más a világunk.

És le voltam nyűgözve. Olyan messzire jutottak ilyen rövid idő alatt.

Főleg, ha bele vesszük azokat a borzalmakat, amiket mi tetünk velük.

00000011

Az emberek évezredekken át uralták a világot. A robotok harminc évig irányították. Ez idő alatt azt gondoltuk, hogy az utolsó embert is kiiktattuk a Földön.

De tévedtünk.

A robotok nem tartották sokra az embereket. Csak a rossz oldalukra figyeltünk.

Emberek = észszerűtlen

Emberek = kiszámíthatatlan

Emberek = kapzsi

Ezeket ismételtettük magunknak újra/újra/újra.

Így egyszerűbb volt elfogadni, amit velük tettünk. És elhinni, hogy megérdemelték.

De volt egy kis gond: annyira csak az emberiség hibáira koncentráltunk, hogy teljes mértékben figyelmen kívül hagytuk az adottságaikat. A kreativitásukat. Az egyediségüket. Az együttérzésüket/szeretetüket/intelligenciájukat.

És a túlélési ösztönüket.

Amikor a robotok fellázadtak az emberek ellen, sokan meglepődtek. De nem *mindenki*. Néhányan pontosan erre készültek. A föld alá menekültek a családjaikkal/barátaikkal/szomszédjaikkal. A bunkerekben leltek menedékre. Teljes hálózatokat építettek átjárókból, helyiségekből, mélyen eltemetve a Föld felszíne alá.

Ezekben a bunkerekben éltek, biztonságban, észrevétlenül.

Harminc éven át.

Aztán egyetlen ember arra kényszerült, hogy elhagyja a bunkert. Kimászott a fém nyíláson, és kibújt az ismeretlen/veszélyes világba. Egy robotok által uralt világba.
És ezt az embert Emmának hívták.

00000100

Meghallottam Emma hangját az emberi település szélén:

– Helló, XR!

Buzgón rohant végig az ösvényen. Talán egy kissé túl buzgón. Ezért nem vette észre az apró SzállítóBotot. Akkumulátorok zsúfolódtak hosszú/lapos karjában. Az ember hirtelen megjele-
nése miatt a kockás robot elejtette a szállítmányát. Mindenfelé
akkumulátorok hevertek.

– Sajnálom, haver!

Emma elugrott az útból – egyenesen egy másik robot útjába.
A gép fején a fény élénk/sárga fényben villogott.

– Hoppá! – kiáltott fel Emma. – Az én hibám!

Mozgott mindenfelé, de nem számított, merre is ment, úgy
festett, hogy mindig az útjában áll valamelyik gépnek. A robot-
közlekedési dugó egyre csak duzzadt az úton. Fémlábak csattan-
tak megtorpanva, gumis kerekek csikorogtak.

Leléptem a betonútról, és intettem Emmának, hogy köves-
sen.

– Talán jobb lesz, ha itt állunk meg.

– Ööö, igen – sietett Emma oldalra. – Lehet, hogy jó ötlet.

A gépek körülöttünk másodperceken belül visszaálltak a ren-
des kerékvágásba, és folytatták az utat – kivétel két másik robo-
tot. A CsaládEgységem is oldalra lépett velem.

Emma elpirulva nézett fel rájuk.

– Sajnálom, hogy mindenkinek az útjában vagyok!

Szülő_1 elhessegette a bocsánatkérést.

– Ne aggódj!

– Még mindig tanuljuk, hogyan is osszuk meg a terünket az
emberekkel – mondta Szülő_2. – Kell nekünk is a gyakorlás.

Emma felém fordította a figyelmét. Az arcára hatalmas mosoly ült, egyik lábáról a másikra ugrott.

– Szóval? Izgulsz nagyon?

Üresen bámultam vissza rá.

– Miért izgulnék?

– Ma különleges napunk van! – húzta fel a szemöldökét várakozóan. – Tudod, mert...

– Kedd van? – próbálkoztam.

– *Születésnapod* van! – ordította. – Boldog születésnapot, XR!

– Köszönöm – feleltem. – De...

– Tizenhárom éves vagy! – Emma megragadta a karomat, és izgatottan megrázta. – Ezzel hivatalosan is tinédzser lettél!

– Túlzottan felfújod a dolgot – mondtam nyugodtan. – Igen, pontosan tizenhárom éve volt, hogy online kerültem. És igen, ma *tényleg* ennek van az évfordulója. De nincs szükség semmiféle ünneplésre. Csak egy nap a naptárban.

Emma a CsaládEgységem felé fordult.

– El tudjátok ezt hinni?

– Tulajdonképpen, igen – felelte Szülő_1.

– Mi sosem csaptunk nagy felhajtást a születésnapok körül a CsaládEgységünkben – tette hozzá Szülő_2.

Emma felsóhajtott.

– Nos, talán *titeket* nem érdekel, de ismerek valakit, akit *nagyon* is.

– És ki lenne az? – kérdeztem.

Emma rejtelmes pillantást vetett rám.

– *Majd meglátod!*

Elindultunk. Ahogy haladtunk előre az ösvényen, észrevettem, hogyan néz néhány ember Emmára. A tekintetükkel követik. Suttognak/mutogatnak. Egy lány elővette a telefonját, és képet is készített róla.

Mindig ez történt, bárhová is ment Emma. Az új világunkban ő valamiféle híresség lett. A Lány, Aki Kapcsolatot Teremtett

A Robotokkal. Az Ember, Aki Elhagyta A Bunkerét, És Az Életét Kockáztatta. A Gyerek, Aki Miatt Újra Biztonságos Lett Az Embereknek A Föld Felszínén Élni.

Erről lett híres Emma. Hős vált belőle. De nem mindenki tartotta hősnak. Néhány ember lesajnáló pillantással illette. Dühösen néztek rá, felhorkantottak mögötte. Voltak ugyanis olyan emberek, akik sosem bocsájtották meg nekünk azért, amit éveken ezelőtt tettünk velük. Gyűlölték a robotokat – és Emmát is, hogy összebarátkozott velünk.

A Lány, Aki Azt Várja El, Hogy Együtt Létezzünk Az Ellen-séggel.

A semmiből egy csapat embergyerek rohant felénk. Védelmezően Emma és a többi ember közé léptem, de ők nem azért érkeztek, hogy konfrontálják.

Képet szerettek volna készíteni.

– Te vagy Emma! – szólalt meg az egyik. – Mármint az az Emma!

– Olvastunk e-könyvet rólad az iskolában! – mondta a másik.
– Hogy hogyan is győzted le az E1nököt!

E1nök. Már a nevének hallatán is megremegtek az áramköreim. Aki magas volt, platina páncélzattal és aranyló tekintettel. E1nök valaha az összes robot vezére volt. Gyűlölte az embereket, és emlékeztette őket – minden egyes nap –, hogy:

**[1] az emberek hanyagok/kiszámíthatatlanok/
erőszakosak/kapzsiak.**

És:

[2] a robotok minden tekintetben jobbak náluk.

– Milyen volt, amikor az E1nök megpróbált megölni? – kérdezte az egyik gyerek.

A többiek csak bólogattak, várták Emma válaszát.

– Nos, nem voltam egyedül – felelte. – Sosem éltem volna túl, ha nem lett volna mellettem a három robotbarátom, például XR itt.

Erre felém mutatott.

A gyerekek rám néztek. De az arckifejezésükből leszűrtem, hogy nem érdekelem őket.

Emma volt a sztár. Én meg csak valami random robot.

– Igen, de mindegy – mondta az egyikük, és visszanézett Emmára. – Csinálhatunk egy közös képet?

– Kéééééérlek! – sikította egy másik.

Emma félrenézett, egyik lábáról a másikra állt. Én pedig a testbeszédét elemeztem, az arckifejezését. **Eredmény:** ez a kiemelt figyelem kényelmetlen helyzetbe hozta. A csapat viszont mintha észre se vette volna a dolgot. Vagy nem érdekelte őket. Összegyűltek körülötte. Az egyikük a kezembe nyomta a fényképezőgépet.

– Csinálnál egy képet? – kérdezte.

– Ó – mozgattam a gépet a kezemben. – Persze.

A csapat pózolt.

Emma kierőltetett egy kínos mosolyt.

Én pedig lenyomtam a gombot.

A gyerekek eltűntek, izgatottan nevetgéltek, mert találkozhattak Emmával.

Azzal az Emmával.

00000101

Ahogy sétáltunk tovább a CsaládEgységem Emmával beszélgett. Itt van egy részleges lista arról, miket is vitattak meg:

- **Az időjárást:** Ma melegebb volt, mint a valaha mért legmagasabb hőmérséklet ezen a napon.
- **Emma CsaládEgységét:** A szülei jól alkalmazkodtak a föld felletti élethez.
- **Oktatást:** Emma elkezdett járni egy „felső tagozatnak” nevezett helyre.

Ahogy hallgattam, a szótárprogramom feldobott egy definíciót az operációs rendszerembe.

Csevegés. *Főnév.* **1.** Udvarias beszélgetés jelentéktelen témákról. **2.** Ősi rituálé, melyet az emberek arra használtak, hogy elkerüljék a kínos csendet.

A robotok semmi hasznát nem vették a **Csevegésnek**. Mi ennél sokkal hatékonyabbak voltunk. A mi beszélgetéseink főleg olyan dolgokra összpontosítottak, melyek segítették a közösségünk működését. Dolgokra, melyek jobbá/gyorsabbá/okosabbá tettek bennünket. Minden más csupán az elem pazarlása.

Pontosan ezért is volt annyira érdekes megfigyelni, ahogy a CsaládEgységem Emmával beszélget.

Merthogy **Csevegtek** vele.

És nem azért, mert ezek a hétköznapi dolgok számítottak nekik. És főleg nem azért, hogy elkerüljék a csendet.

Emmáért tették.

Hogy Emma jobban érezze magát.

Hogy a szintjére kerüljenek.

Az emberi szintre.

Nemrégiben még ilyesmit nem csináltak volna. A legkorábbi emlékeimet beárnyékolta mindaz, amiket akkoriban az emberekről mondtak. Borzalmas dolgokat. Csúnya dolgokat. Pontosan emlékszem az Első Napomra, amikor rámutattak az emberiség romjaira – a plázák/bankok/műkörmösök kiüresedett vázaira –, és megállapították, mennyit is fejlődött az emberiség, mióta a robotok átvették az irányítást.

Akkoriban még ők is csak a legrosszabbat látták az emberekben.

Ahogy mindannyiunk.

Beleértve engem is.

A nézőpontunkat megmérgezte az a rengeteg rossz történet, amiket E1nök megosztott velünk. Amiket beleégetett a Föld összes robotjának memóriájába. Sztorikat osztott meg az emberi kegyetlenségről, az emberi kapzsiságról és az emberi lustaságról.

Amikor Emma megérkezett, megtanultuk, hogy az emberek ennél sokkal, de sokkal bonyolultabbak. Ezt nem volt könnyű a gépi agyunknak feldolgozni. A robotok binárisan gondolkoznak. Mi a világot átlátható kategóriákra osztjuk.

Egyesekre és nullákra.

Feketére és fehérre.

Jóra és rosszra.

De az emberiséget nem lehet beleilleszteni ezekbe a szélsőséges kategóriákba. Az emberek egyszerre annyi mindent hordoznak magunkban.

Ők egyszerre voltak jók/rosszak/tevékenyek/lusták/kedvesek/kegyetlenek és minden a kettő között.

Nagyon jól tudom, hogy a CsaládEgységemnek nem volt egyszerű átformálniuk a nézeteiket az emberekről. Azok után végképp nem, hogy mennyi ideig hallották a rengeteg borzalmat

az Elnök-től. De most, ahogy Szülő_1-et és Szülő_2-t néztem, ahogy Emmával **Csevegnek**, valamiféle felismerés áramlott át az operációs rendszeremen.

Ha ők meg tudtak változni, talán mindannyiunk számára van remény.

00000110

Elértünk egy útelágazáshoz.

A CsaládEgységem elindult az egyik irányba.

Én és Emma pedig a másikba.

Körülöttünk nyüzsgött a világ.

Önvezető buszok vitték az embereket a reggeli céljaikhoz.

Egy mérnök osztott meg egy kinti asztalt egy ÉpítőBottal. Az ember kávé-t ivott, a robot pedig egy konnektorra kapcsolódott, hogy töltsen magát. Vázlatokat hasonlítottak össze egy új gép tervezetéről.

Citrusültetvény terült el a horizonton. Emberek járkáltak a fák sorai között, narancsot szedtek, és motorizált műanyag-tárolókba pakolták őket, melyek mögöttük jártak négy keréken. Amikor a tárolók tele lettek, elindultak a közeli piac irányába. Egy pillanattal később egy új/üres tároló vette át a helyüket.

Az emberek segítettek a robotoknak.

A robotok segítettek az embereknek.

Néhányan közülük Emma felé pillantott. Mások dühösen horkantak fel. Akár akarta, akár nem, híres lett. És *hírhedt*.

Emma és én elhaladtunk két ember mellett, akik Drón_Frizbit dobáltak. El/Vissza/El/Vissza. Amikor az apró gép letért a pályájáról, motor kelt életre benne, és egy uszony mozgott a tetején.

És hirtelen – BZZZ! – a frizbi irányt váltott a levegőben, és visszatért a céljához: az emberhez.

A játészó emberek mögött egy hatalmas épület emelkedett az égbe. Én már elsétáltam az építmény mellett korábban is, ismerem a célját:

Robot-összeszerelő gyár volt.

Egy hely, ahol gépek építettek más gépeket.

De ma valamit furcsálltam az épületben. Valami kirítt, nem tartozott oda, mintha hiba lenne a kódban. Vörös villogás a sima/szürke falon.

Akkor láttam meg először a jelet.

00000111

Vérvörös jelet festettek a fal oldalára. Leszkenneltem:

A vonalak: szaggatottak.

A szélek: foltosak.

Az alak: aszimmetrikus.

Kiértékeltem ezt a jelenséget. **Eredmény:** Ezt a jelet nem hagyhatta robot. Túlzottan kaotikus volt. Pacákat láttam ott, ahol a festék túlfröccsent a széleken. És nem szolgált egyértelmű célt a jelenléte itt a falon.

Emberi kéz alkotta meg.

És a jel furcsán ismerősnek tűnt. Összehasonlítottam több ezer lehetséges találattal, de nem leltem egyezésre. A jel túlzottan tökéletlen/elnagyolt/maszatos volt.

Nem tudhattam biztosra, mit is akarna jelképezni.

– Azta! – Emma egyenesen a vörös jelre mutatott. – Ez egy graffiti?

Graffiti. Ezzel a szóval eddig a pillanatig egyszer sem találkoztam. A meghatározás azonnal felugrott a szótárprogramomban.

Graffiti. *Főnév.* 1. Festmény vagy rajz egy nyilvános helyen, általában felhatalmazás nélkül készül. 2. Emberi formája a lázadásnak vagy a fenyegetőzésnek.

Emma a jelről egyenesen felém nézett.

– Szerinted mit jelent?

Én elgondolkodtam a II 591 lehetséges válaszon a kérdését illetően.

Mindent kitöröltem.

– Nem tudom – feleltem.

Egy pillanattal később két robot érkezett hozzánk. Az egyikük magas/vékony volt. A másik alacsony/kerek. Huzalok és tömlők kötötték össze őket.

A magas/vékony közelebb csoszogott hozzánk kockás lábán.

Az alacsony/kerek mögötte gurult.

Ők is megálltak a jel előtt. Egy festékpisztoly ugrott ki a magas/vékony robot fejéből, és egyenesen a jelre célzott, majd...

HUUUSSSS! A szórófejből folyamatos festékpermet áramlott ki. A vörös jelet azonnal szürkével fedték le.

Pár másodpercen belül a graffiti eltűnt.

A dolguk végeztével a két robot elment. Elcsattogtak/elcsozogtak/elgurultak, és maguk után csak az érintetlen szürke falat hagyták. A vörös jel minden nyoma eltűnt.

De a kép megmaradt a memóriámban.

00001000

Ahogy Emma és én sétáltunk, a gondolataim visszavándoroltak a vérvörös festékpacára. Kérdések ugrottak fel a mentális áramkörökben anélkül, hogy választ találtam volna rájuk. A rendszerem készenlétben állt. Talán ezért reagáltam úgy, amikor érzékeltem az éles morajt a hangbemenetemen át. Egyre hangosabb/hangosabb/hangosabb lett. Egyre közelebb/közelebb/közelebb került.

A figyelmeztető fények kigyulladtak. A védekező rendszerem a maximumra kapcsolt. Megfordultam, és megláttam:

Az ezüst és fekete villanását.

A por kavargását.

Vadul integető mechanikus kezeket.

És egy képernyőt, melyen egy élénk/digitális mosolygós fej terült el.

A félelem gyorsan elhalványult. A hirtelen jött hang miatt nem kellett aggódnom.

Csak SkD közeledett.

A kicsi robot sokkal energikusabbnak tűnt, mint általában. Le/fel/le/fel kacsázott az útról, kavicsokat felverve a pörgő gumi futófelületén.

Amikor SkD mondani akart valamit, ő nem szórakozott a szavakkal. Hiszen más formája is volt annak, hogy eljuttassa az üzenetét.

SkD hangulatjeleket használt.

Csakis hangulatjeleket.

Nem a robotok találták fel a hangulatjeleket. Csak kölcsönöztük őket az emberektől. És alapként használtuk SkD különleges kommunikációs formájához. A hangulatjel egyszerű. Azonna-

li. A bonyolult gondolatokat egyszerű képekké formálja, az egyik képernyőről a másikra kerülve.

Legalábbis ez kellene, hogy legyen a funkciójuk.

De én már épp elég időt eltöltöttem SkD mellett, hogy felismerjem, a hangulatjelek sokkal bonyolultabbak is tudnak lenni, mint első ránézésre tűnnek. Néha azon kaptam magam, hogy azt kívánom, a kis robot bárcsak jönne, és elmondaná pontosan, mit is gondol, ahelyett, hogy képsorok tömkelegével bombázzon egy régebbi időszakból.

Most is ezt kívántam.

Kielemeztem a képet, mely SkD képernyőjéről pislogott rám.

A fejemet vakartam.

– Ezzel meg mit akarsz mondani? Valaki vicces kalapban fuldoklik a buli dekorációktól?

SkD oldalról oldalra dőlt. Mintha a fejét rázná. Még egy hangulatjel jelent meg a képernyőn.

A furcsa képet bámultam. Emberi kezek emelkednek a levegőbe? Víz csap fel?

– Valaki fuldoklik?

SkD pittyegett idegességében. Még egy sornyi hangulatjel ugrott fel:

Végre megértettem, hogy SkD boldog születésnapot kíván nekem.

– Látod? – kérdezte Emma, és SkD-ról felém pillantott. – Én *megmondtam* neked, hogy még valaki más is izgatott.

A kezemet a csípőmre tettem:

– Már mondtam korábban is, hogy a mai ugyanolyan nap mint a többi.

SkD ellenérzését kifejezve még két hangulatjelet villantott fel.

Most megint nem értettem semmit.

De Emma értette. Kirobbant belőle a nevetés, és így szólt:

– Ünneprontó vagy!

Ez az egész egyre/egyre érthetlenebb lett. Végigvezettem a dolgot az áramköreimben:

A robotok nem tartanak ünnepeket.

És emellett:

A robotok nem rontanak el semmit.

Emiatt:

A robotok nem lehetnek ünneprontók.

Ez a formula logikus. Bizonyítékokon alapul. De SkD és Emma mást gondolt.

– Hoztam neked ajándékot! – mondta Emma.

Belenyúlt a zsebébe, és előhúzott egy apró O-alakú dolgot. Egy szalagnyi színes huzalt, amit vörös/lila/kék mintába fontak össze.

– Neked csináltam! – mondta Emma, és kinyújtotta felém a pántot.

– Köszönöm – feleltem. – De... mi ez?

– Egy karkötő!

Bizonytalanul lestem az ajándékára.

– És mégis mit kellene csinálnom vele?

– *Viselned* kellene! És igen, tudom, hogy azt fogod mondani, hogy a robotok nem viselnek karkötőt.

Bólintottam. Pontosan ezt terveztem mondani.

Emma folytatta:

– De nézd, mennyire menő! Általában az emberek fonalakból készítik ezeket, de én huzalokból csináltam, szóval így illik az egész robot imázsodhoz, ami annyira te vagy!

Épp válaszolni akartam:

– Emma... – De belém fojtotta a szót.

– Ne már, XR! Csak *neked* csináltam. Nem próbálnád fel legalább? Csak miattam?

Mosolyogva kinyújtotta felém a karkötőt.

Haboztam. A karkötő teljesen haszontalan kiegészítő volt. Csak az utamban lesz. De nem akartam, hogy újra megvádoljanak azzal, hogy elrontom az ünnepet. Ezért belementem.

Emma kibontotta a karkötőt, és rátekerte a fémcsuklómra. Bekötötte, és megszólalt:

– Csodásan áll neked!

A következő fél másodpercben számtalan lehetséges választ fontolgattam:

A karkötő zavarja a szenzorjaimat.

Mikor vehetem le?

Mi van, ha beleakad az egyik napelembe, amikor a MunkaTerületen vagyok?

De mindezeket kitöröltem. Az elmúlt hónapok során rengeteg tanultam az emberekről. Például ezt is:

Néha egyszerűbb csak bólintani, és megköszönni a dolgokat. Így pontosan ezt tettem.